

Klub prijatelja umjetnosti

Večernja posjeta Kraljevskom pozorištu Zetski dom

Sedmica, koja nikako da odsvira svoj kraj, došla je do posljednje stanice i za nas učinila da poželimo da traje makar još par sati. Došla je na red i nedjelja, dan koji odiše mirom, spokojem, kućnom atmosferom i toplinom bezbrižnosti, koja nas priprema za nove obaveze, i početak još jedne radne sedmice.

Jedino mjesto gdje možemo pronaći nečujno glasnu atmosferu, gdje poželimo da se kazaljke na satu zaustave, i gdje uživamo kao u toplini nekog svog kutka, jeste pozorište - dom za sve koji požele da na tren odlutaju u prošlost, ili budućnost, da pobjegnu od stvarnosti, ili se sa njom suoče.

Naše večer u nedjelju, 25. novembra bilo je rezervisano upravo za odlazak u najstarije crnogorsko pozorište - Kraljevsko pozorište Zetski dom. Tmurni oblaci koji su pritiskali grad i neprestano ispuštali teške kapi kiše, vjetar koji je fijukao uvlačeći jezu pod kožu stanovnika, nipošto nas nisu spriječili da se zaputimo ka Cetinju. S osmijehom kao najjačim oružjem u borbi protiv kiše, okupili smo se u dogovoreno vrijeme sakrivajući uzbuđena lica ispod veselih kišobrana, na mjestu gdje nas je čekao autobus. Sat vremena vožnje krivudavim putem do crnogorske prijestonice prošao je kao tren, uz sjajnu muziku i veselu družinu koja je neumorno pjevušila. Kiša je i dalje igrala neku samo njoj poznatu igru kad smo ušli u grad, ali nam nije odvlačila pažnju, jer smo razmišljali jedino o predstavi koja je bila na repertoaru te večeri. Riječ je o prvoj na Balkanu pozorišnoj postavci viktorijanskog romana "Orkanski visovi" Emili Bronte.

Dok smo nestrpljivo čekali da sat otkuca njen početak, razgledali smo svaki kutak decenijama stare, svečanošću okupane građevine u kojoj su nas dočekale ljubazne hostese. Ono što nas je još više uzбудilo jeste kada smo, ušavši na pozornicu, shvatili da sjedimo na svega pola metra udaljenosti od glumaca, i da sa njima dijelimo podijum na kojem se stvara magija. Ovaj dramski komad realizovan je u koprodukciji festivala Barski ljetopis i Kraljevskog pozorišta Zetski dom. Pažljivo smo pratili dešavanja dva sata i petnaest minuta, koliko je trajala predstava, i trudili se da ne propustimo ni jedan pogled koji su glumci dijelili među sobom i sa nama iz povremeno zaista neobičnih dijelova scene.

Hrvatska rediteljka Dora Ruždjak Podolski, *u stilu surovog realizma, spretno i domišljato je razvijala radnju ove predstave, preplićući elemente sadašnjosti i budućnosti, jer nije ovo samo klasična melodrama o propaljoj ljubavi, već se kroz dinamičnu priču punu neočekivanih obrta nameću stvarna značenja teksta-odnosa između kulture i civilizacije, surove ljubavi i strasti,*

društvene netolerancije i nikada potisnutih staleških nejednakosti, o igrama moći, rasizmu, tamnini ljudske samoće, i čežnji za nečijom pažnjom.

Efektna scenografija, puna neke čudne tame i hladnoće, odisala je i težnjom da se život sagleda realno, da shvatimo kako su neki porodični problem teško uništivi, kako i poslije dvjesto godina od autorkinog rođenja još uvijek ima netolerancije, predrasuda, mržnje, strasti i potrebe za nasiljem. Izvanrednom glumom, učesnici u predstavi su nam pružili priliku da stvorimo sopstvenu sliku nesrećno završene priče. Priče koja govori da i nemoguća ljubav, prejaka za ovaj svijet, pronalazi svoj put i preliva se u život poslije smrti, baš onako kako su nam to približili glavni akteri Ket i Hitklif, koje u ovoj predstavi, uvjerljivo, emocionalno i strastveno tumače Ana Vučković i Miloš Pejović. Glumac Dejan Ivanić kao Hindli ekspresivno je tumačio lik čija mržnja i zloba potiču iz straha za gubitkom ljubavi svog oca. Ulogu Hindlijeve žene, Frensis, igrala je Branka Stanić koja je bez greške dočarala nemirni lik krhke dame. Uloge Edgarda, vjernog muža, i Izabele, djevojke u potrazi za smislom života, tumačili su Emir Čatović i Jelena Simić. Danilo Čelebić vjerodostojno je predstavio Ernša, Ketinog i Hindlijevog oca, dok se Katarina Krek stopila sa ulogom ljubazne i ogromnog srca, ali tugom natopljene služavke Neli.

Nepomično smo, sa iščekivanjem i neprekidnom pažnjom uživali u svakom trenutku ove fantastične drame. Aplauzom smo se zahvalili svim glumcima na priređenoj predstavi i ispratili ih u njihove odaje. Puni lijepih utisaka, prepričavajući svoje doživljaje sačekali smo glumicu Katarinu Krek, nekadašnju učenicu kotorske Gimnazije, i nakon kraćeg razgovora sa njom napravili par zajedničkih fotografija. Još iste noći, glumica Branka Stanić objavila je jednu od fotografija i popratila je tekstem : *Gimnazijalci iz Kotora uljepšali naše Visove.*

Napustili smo toplinu Zetskog doma, zahvalni na prilici da prisustvujemo jednom pozorišnom djelu koje će ostati urezano u naša sjećanja još dugo.

U predstavi "Orkanski visovi" sa nama su uživale profesorica Ljiljana Odža, koordinatorka Kluba, Marija Jevtić, Sonja Golub - Klenak i Fikreta Adrović.

Kišom koja je još uvijek kvasila naša zadovoljna lica, napustili smo Cetinje, i uputili se ka Kotoru, ispod kaputa noseći pregršt pozitivne energije, bogatiji za još jedno iskustvo.

Milica Kaščelan, 2-1

